

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda M. Č., predsjednice vijeća, L. V. i Lj. K.-Đ., članica vijeća, te sudske savjetnice L. R., zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja X. d.o.o. iz Z., zastupanog po A. N., odvjetnici iz Z., protiv rješenja tužene Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, Zagreb, Miramarska 24b, klasa: UP/I-034-01/11-01/3, urbroj: 326-501-11-1 od 8. rujna 2011., radi otklanjanja utvrđenih nepravilnosti, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2015.,

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela u točki 1. odbijen je prigovor društva X. d.o.o. iz Z., od 1. rujna 2011. godine izjavljen protiv odgovora na predstavku Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga klasa: 052-02/1104/11, urbroj: 326-501-11-2 od 3. kolovoza 2011. godine dok je pod točkom 2. određeno da se ovo rješenje neće objaviti u „Narodnim novinama“.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da u cijelosti osporava zakonitost i pravnu osnovanost pobijanog rješenja tuženika iz kojeg proizlazi da tuženik ne smatra da su prekršene odredbe Zakona o leasingu. Ističe da se je zakonodavac kod donošenja zabrane iz članka 8. Zakona o leasingu vodio namjerom da spriječi uvriježenu dotadašnju praksu poslovnih banaka da preko leasing društva u svojem vlasništvu kreditiraju pravne i fizičke osobe i time povećavaju vanjski dug Hrvatske. Ističe da u predmetnom slučaju poslovna banka, preko društva - kćerke svog leasing društva, nastavlja činiti upravo ono što je zakonodavac htio spriječiti, kao i da je predmetan slučaj čak klasičan primjer proboja pravne osobnosti sukladno odredbama članka 10. Zakona o trgovačkim društvima. Ističe da je sukladno odredbi stavka 4. Zakona o trgovačkim društvima ispunjena pretpostavka za odgovornost člana društva ako isti koristi svoje društvo da bi postigao cilj koji je njemu inače zabranjen. Sukladno članku 10. Zakona o trgovačkim društvima u predmetnom slučaju svu eventualnu štetu koja nastane zbog poslovanja Y. d.o.o. iz odobravanja zajmova snosi jedini član društva tj. osnivač H. d.o.o., iz razloga jer je H. d.o.o. koristio svoju „produženu ruku“, društvo kćer u svojim 100%- tom vlasništvu da bi postigao cilj koji je H. d.o.o. izričito zabranjen odredbama Zakona o leasingu. Tužitelj dalje ističe kako tuženik tumači odredbe Zakona o leasingu za čiji je nadzor nadležan pogrešno te da leasing društvo na kojeg se zabrana nedvojbeno odnosi u ovom slučaju samo koristi svoje društvo kćer da bi zaobišao zakonsku zabranu, obzirom daje Y. d.o.o. u 100%-tom vlasništvu društva H. d.o.o. te u cijelosti koristi pretežno istu upravu, iste zaposlenike, iste kompjuterske programe iste obračune kamata, iste poslovne memorandume i iste izvore financiranja. Iz navedenog tužitelj smatra da proizlazi da je Y. d.o.o. povezana osoba sa H. d.o.o. u potpunosti u smislu odredaba Zakona o leasingu, Zakona o trgovačkim društvima i drugih propisa. Upravo iz tog razloga zakonodavac je omogućio tuženiku vršenje direktnog nadzora nad pravnim osobama koje su s leasing društvom u statusu povezanog društva te da zakonska zabrana članka 8. Zakona o leasingu nije mogla imati smisao da leasing društva osnuju društva kćeri i da poslovanje odobravanja kredita i zajmova prebace u poslovanje tih društava budući je samim leasing društvima ta djelatnost zakonski postala zabranjena. Sukladno svemu navedenom predlaže da Sud tužbu uvaži i osporeno rješenje poništi.

Tuženo tijelo u opširnom odgovoru na tužbu u bitnom navodi da nije utvrđeno da bi došlo do protupravnog postupanja društva Y. d.o.o. i društva H. d.o.o., odnosno da bi njihovim

postupanjem bila narušena stabilnost financijskog sustava ili povrijeđen neki drugi javni interes zbog čega je tuženik i donio pobijano rješenje kojim odbija prigovor tužitelja od 1. rujna 2011. godine, te predlaže Sudu tužbu odbiti kao neosnovanu.

Tužba nije osnovana.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tužitelj podnio dana 11. srpnja 2011. godine tuženiku prekršajnu prijavu odnosno predstavku protiv društva Y. d.o.o. društva H. d.o.o. kao i odgovornih osoba Ž. R., J. D., B. M., T. T., V. B. i M. C.-P. zbog sumnje da su počinili prekršaj iz članka 8. Zakona o leasingu kažnjiv po članku 101. stavka 1. točke 1. i stavka 3. Zakona o leasingu.

Iz navedene prijave odnosno predstavke razvidno je da tužitelj istu podnosi vezano uz ugovor o namjenskom zajmu za kupovinu nekretnine ... sklopljen 10. lipnja 2008. između društva Y. d.o.o., Podružnica S. kao zajmodavca te tužitelja kao zajmoprimca. U predmetnoj predstavi tužitelj navodi daje bio u zabludi te da je u vrijeme sklapanja ugovora smatrao kako sklapa ugovor o najmu predmetne nekretnine jer je smatrao daje Y. d.o.o. ovlašteno leasing društvo.

Odredbom članka 15. točke 2. Zakona o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga (Narodne novine, broj 140/05.) propisano je da u obavljanju svojih javnih ovlasti agencija je ovlaštena pod točkom 2. obavljati nadzor nad poslovanjem između ostalih pravnih osoba koje se bave poslovima leasinga i faktoringa, osim ako ih banke obavljaju unutar svoje registrirane djelatnosti a sve u skladu s ovim Zakonom i zakonima koji reguliraju predmetnu materiju.

Odredbom članka 3. Zakona o leasingu (Narodne novine, broj 135/06.) u stavku 1. propisano je da je leasing društvo pravna osoba sa sjedištem u Republici Hrvatskoj koja je upisana u sudski registar na temelju odobrenja Agencije za obavljanje poslova leasinga.

Odredbom članka 8. stavka 1. Zakona o leasingu propisano je da leasing društvo smije obavljati samo poslove leasinga iz članka 5. stavka 2. ovoga Zakona dok je stavkom 4. članka 8. Zakona o leasingu propisano da leasing društvo ne smije odobravati kredite niti odobravati zajmove.

U odnosu na navedenu predstavku tužitelja, tuženo tijelo je i prema stavu ovog Suda u cijelosti potpuno utvrdilo relevantno činjenično stanje, te pravilno primijenilo odgovarajuće materijalne propise te o svemu dalo potpuno, argumentirano i logično obrazloženje.

Naime, a kako to pravilno ističe i tuženo tijelo, uvidom u ugovor o namjenskom zajmu za kupovinu nekretnine ... razvidno je da se ne radi o ugovoru o leasingu, jer sadržajno, kao ni po svom obliku nema elemente ugovora o leasingu a kako je to određeno Glavom V. Zakona o leasingu. Ovo stoga što je u ugovoru jasno i nedvojbeno naznačen predmet ugovora, a to je zajam određenog iznosa novca koji je zajmoprimac obvezan u određenom roku vratiti zajmoprimcu, ugovorne strane su označene kao zajmodavac i zajmoprimac, a zajmodavac nije vlasnik predmetne nekretnine što proizlazi iz članka 4. ugovora u kojem se zasniva založno pravo na nekretninama koje su predmet kupovine od strane zajmoprimca. Također, navedenim pravnim poslom izričito je ugovoreno da je svrha predmetnog zajma kupovina nekretnine - poslovne zgrade u vlasništvu treće osobe.

Pri tome tuženo tijelo je jasno i argumentirano otklonilo prigovor tužitelja da je u konkretnom slučaju došlo do povrede odredbe članka 8. stavka 4. Zakona o leasingu navodeći daje odredbom članka 8. stavka 4. Zakona o kreditu određena zabrana odobravanja kredita i zajmova od strane leasing društva, a da navedenom odredbom nisu obuhvaćene i pravne osobe koje su povezane sa leasing društvom, a kako je to određeno člankom 2. stavkom 7. Zakona o leasingu, a kojom odredbom je propisano da su povezane osobe samostalne osobe koje su međusobno povezane na jedan od sljedećih načina — upravljanjem kapitalom ili na koji drugi način tako da zajedno ostvaruju poslovnu politiku i djeluju usklađeno u namjeri postizanja zajedničkih poslovnih ciljeva - jedna osoba ima mogućnost usmjeravati drugu ili bitno utjecati na nju pri odlučivanju o financiranju i poslovanju - poslovanje jedne osobe, odnosno njezini rezultati poslovanja mogu u značajnoj mjeri utjecati na poslovanje, odnosno na rezultate poslovanja druge osobe. Povezanim osobama smatraju se i ostali oblici povezanosti u smislu Zakona o trgovačkim društvima.

Na osnovi svega izloženog Sud je utvrdio da predmetnim upravnim aktom nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu, da je tuženo tijelo pri donošenju rješenja poštivalo zakonske odredbe i da je osporeno rješenje doneseno na osnovi potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu Zakona. Zbog svega navedenog je tužba odbijena temeljem odredbe članka 42. stavka 2. Zakona o

upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.) u vezi s člankom 90. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12. i 152/14.).

U Zagrebu 12. veljače 2015.

Zapisničarka
L. R., v.r.

Predsjednica vijeća
M. Č., v.r.

Za točnost otpavka-ovlašteni službenik
T. N.